

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια ἴδε σ. 340

Τῷ ὄντι ἡ λυγερὴ ὑπέφερε παραπολύ. Ἐκτός τοῦ κλονισμοῦ ὃν ἠσθάνθη ἐκ τῶν λόγων τῆς Κυρά Παγώνας καὶ τῶν φανερῶν πλέον διαθέσεων τῶν γονέων τῆς, περὶ συνοικεσίου, ἡ χθὲς ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Καινούριου διαδραματισθεῖσα σκηνή, πολὺ τὴν ἐλύπησε. Δύο κακὰ ἐπῆλθον διὰ τοῦ συμβάντος ἐκείνου εἰς τὴν παρθένον. Πρῶτον ὅτι κατεντροπιάσθη ἐνώπιον τοσοῦ πλήθους, φανερωθέντος πλέον τοῦ πρὸς τὸν Γεώργιον ἔρωτός τῆς καὶ δεύτερον δυσηρέστησεν αὐτὸν ἀρνηθεῖσα νὰ λάβῃ τὸ προσφερόμενον τεμάχιον τῆς κουλούρας. Κ' ἐνῷ ἀποσυρθεῖσα τοῦ ἐξώστου ἀνελύετο εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς, δὲν ἠδύνατο κανεῖς νὰ εἴπῃ ἀσφαλῶς ἀνεκλαίειν ἐκ θυμοῦ, διότι ἐδόθη τὸ ὄνομά τῆς ἔρμαιον τῆς κακολογίας τῶν χωρικῶν, ἡ ἐξ ἐλέγχου καθ' αὐτῆς, διότι δὲν ἔλαβε τοῦ νέου τὸ δῶρον. Ἄλλ' ἐκ τῆς συχνότερας προσηλώσεως τοῦ νοῦ τῆς λυγερῆς εἰς ἐν καὶ μόνον σημεῖον τῆς σκηνῆς ἐκείνης, εἰς τὴν πικραμένην ὄψιν καὶ τὸ ὀργίλον ὄφος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν αἴφνης ὁ Βραναῆς, μόλις εἶδε τὴν ἐντελῆ ἀρνησίν τῆς, ἔκαμνε καθένα νὰ πιστεῦσῃ ὅτι μᾶλλον διὰ τὸ δεύτερον ἔστενοχωρεῖτο. Naί, ἐκάκιζεν ἤδη ἑαυτὴν ἡ Ἀνθή, διότι ἐδείχθη τόσον ὑπερήφανος καὶ ἀσυγκίνητος εἰς τὸν ἔρωτά τῆς. Τί ἠθέλησε τάχα νὰ κάμῃ με αὐτό; Na φράξῃ τὰ κακὰ στόματα; Ἀρκεῖ εἰς αὐτὰ ὅτι εἶδον κάτι τί· δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἰδοῦν περισσότερα. Αἱ κακαὶ γλώσσαι ἔχουν τὴν καλοσύνην νὰ συμπληρῶνουν μόναι των τὰ κενα. Ἄν εὐηρέσται τοῦλάχιστον τὸν Γεώργιον ἂν ἐδέχετο τὴν προσφορὰν του, θὰ εἶχε κἂν αὐτόν, δὲν θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ φύγῃ εὐθὺς μακρὰν, μακρότερον ὅσον τὸ δυνατόν, καταπληγῶνων διὰ τῶν πτεριστήρων τὸν ἵππον του, μὴ θέλων ν' ἀκούσῃ οὐδὲ τοὺς συντρόφους του.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ πάρω κι' ἄς χανόταν ὁ κόσμος· ἔλεγεν ἀποφασιστικῶς.

Ἄλλ' εὐθὺς ἤρχετο δριμύς ἐλεγχος τῆς ἀποφάσεώς τῆς αὐτῆς τὸ παρθενικὸν κοκκινάδι ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ σχεδὸν τὴν ἀπέπνιγε. Τί νὰ κάμῃ; Na τὸ δεχθῆ ἐκεῖ, πρὸ τοσοῦτου κόσμου, νὰ προδώσῃ μόνῃ τὴν αἰσχύνῃ τῆς, νὰ λησμονήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς, τὸ ὄνομά τῆς! Ὅχι ποτέ! ἄς ἐχάνετο καλλίτερα ἡ ἀγάπη τῆς...

Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν τὸ εὔρισκε καλὸν τοῦτο ἡ λυγερὴ. Πῶς νὰ χάσῃ τὴν ἀγάπην τῆς διὰ τὴν ὁποῖαν ἔπαθε τόσα πολλά; Πῶς ν' ἀφήσῃ νὰ τῆς φύγῃ δυσηρεστημένος ὁ Γεώργιος διὰ τὸν ὁποῖον καθ' ἡμέραν τόσας ἐπιπλήξεις ἐλάμβανε παρὰ τῶν οἰκείων τῆς; Πῶς νὰ τὸν ὑποφέρῃ ξενὸν καὶ ἀδιάφορον, ἀφοῦ συνείθεσε νὰ τὸν θεωρῇ ἀφωσιωμένον πλέον σύντροφον; ὦ, ὄχι!

θὰ κάμῃ τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ τὸν συναντήσῃ, νὰ τῷ εἴπῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἔλαβε τὴν προσφορὰν τοῦ «μὴ μοῦ χολιάς, Γιωργάκη μου, γι' αὐτό... δὲν με θες νὰ εἶμαι φρονημῆ;» καὶ νὰ τῷ εἴπῃ τὴν νέαν μεγάλην προσφορὰν ἡ ὁποία τοὺς ἠπειλεῖ. Οὕτω ἡ λυγερὴ σκεπτομένη ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

— Ἀμ' ἔλα, περπέσα· συμμαζέψου πιὰ! εἶπεν ἡ Κυρά Παναγιώταινα μόλις εἶδε τὴν θυγατέρα τῆς, μετὰ μαλακῆς, δῆθεν ἐπιπληττούσης φωνῆς.

— Δὲν ἤμουν πουθενά· ἔς τὴν Βασιλικὴ ἡμουν, εἶπε δειλῶς ἡ Ἀνθή, φοβουμένη μήπως ἔμαθέ τι ἡ μήτηρ τῆς.

— Ἐσύ γυρίζεις κ' ἡ μοῖρά σου δουλεῖ, καλότυχῃ; Ἐλα, πιάσε μου γιατί θάχωμε τὸ γαμπρὸ ἀπόψε.

— Ποῖο γαμπρὸ;

— Ἐλα δά, καλομοῖρα· καὶ τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω· σῶπα!...

Ἡ Ἀνθή ἀνετριχίασεν ὅλη. Δὲν ἤξευρε διακί, δὲν ἐφανταζετο πῶς ἡ λυγερὴ, ἀλλὰ πάντοτε ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου τινὸς γεγονότος τοῦ βίου τῆς, τὸν πρῶτον ὃν ἔβανεν εὐθὺς κατὰ νοῦν ἢ το ὁ Νικολὸς Πικόπουλος. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, ὅτε μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν ριζικαρίων ἐξήρχετο μετὰ πλήρες ἀμιλήτου νεροῦ τὸ στόμα εἰς τὰς ὁδοὺς ἵν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ κάμῃ σύζυγον, μέχρι τῆς μεταμεσημβρινῆς ὥρας τοῦ Τριημέρου, ὅτε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀλμυροκουλούρας ἐβλεπεν ἐνώπνια, ὁ Νικολὸς ἐπρωτοστάει κ' ἐν τῷ ὕπνῳ κ' ἐν τῇ ἐγρηγόρει τῆς παρθένου. Ὁ Γεώργιος Βραναῆς δὲν ἐνεφανίζετο οὕτω πρὸ αὐτῆς, ὄχι. Ἐπρεπε ν' ἀγωνισθῆ ἡ ἴδια, νὰ τὸν κράξῃ σχεδὸν διὰ τοῦ νοῦ καὶ τότε νὰ προσέλθῃ. Ἐνῷ ὁ Νικολὸς ἤρχετο εὐθὺς καὶ αὐτόκλητος. Ἡ λυγερὴ ἐλυπεῖτο, κατεστενοχωρεῖτο διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀπέπεμπε πεισμόνως τῆς μνήμης τῆς, τὸν παρείσακτον τοῦτον ἐπισκέπτην ὅπως ἀποδιώκει τις σκύλον ἐκ τῆς οἰκίας του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πεισμόνως ἐπανήρχετο. Οὕτω καὶ τώρα εἰς τοὺς πρῶτους λόγους τῆς μητρὸς τῆς ὁ Νικολὸς ἐφάνη ἐν ὅλῃ του τῇ ἀπεχθεῖ παραστάσει εἰς τὸν νοῦν τῆς λυγερῆς.

— Σὰν τὸ διάτανο φανερώνεται ἔμπροστά μου! ἐσκέφθη.

Καὶ εἶχε τὴν ἐκφρασὴν ἀδίκως ταλανιζομένης ὑπάρξεως ἐνῷ ἐσυλλογιζετο τοῦτο. Ὅχι, δὲν τὸν ἤθελε τὸν Νικολόν. Ἐκείνοι οἱ μικροὶ καὶ πονηροὶ ὀφθαλμοὶ του, οἱ προσηλούμενοι ἀπληστοὶ καὶ ἀρπακτικοὶ παντοῦ ὅπου ἤτενιζον, ἐκείνη ἡ βανχυσὸς συμπεριφορὰ του, ἡ σπουδὴ του εἰς ὅποιον δήποτε μέρος καὶ ἂν ἦτο, καὶ

εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀκόμη, νὰ ὀμιλῇ περὶ χρημάτων καὶ συμφέροντος, ἢ ἀπάθειά του ἢ μαρμαρώδης εἰς ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον, δὲν ἦσαν ἱκανὰ προσόντα διὰ νὰ κινήσουν εἰς συμπάθειαν τὴν νεαρὰν ψυχὴν τῆς παρθένου.

— Γρήγορα, γρήγορα! τὸ φαγὶ ἔς τὸ τραπέζι! ἤκουσθη αἶφνης, καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν ὁ Κύρ Παναγιώτης.

Ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ὁ ὄγκος τοῦ σώματος τοῦ Νικολοῦ Πικοπούλου. Οἱ συνέταιροι ἐφάνιντο εὐθυμοὶ πολὺ, ὡς νὰ ἐτελείωσαν καρμὶαν εὐχάριστον ἀπόφασιν. Τοῦτο ἐμάντευσεν ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ Κυρὰ Παναγιώταινα καὶ πλήρης χαρᾶς ἤλθε κ' ἐφίλησε τὸν Νικολόν. Ἦτο τοῦτο ὁμολογία φανερά, ἀπόδειξις τοῦ τρυφεροῦ συνδέσμου, ὅστις ἦν ἡδὴ καὶ τὰς τέσσαρας ἐκεῖνας ὑπάρξεις εἰς ἓν· ὅτι ὁ Νικολὸς Πικόπουλος, ὁ παμπόνηρος Δεβριώτης, ἀπετέλει πλέον ἀδιάσπαστον μέλος τῆς οικογενείας τοῦ ἀφέντη του. Τὰ φιλήματα δὲν δίδονται δωρεὰν εἰς τὰ χωρία. Καθὲν ἔχει τὴν σοβαρὰν ἔννοιάν του, τὴν ἀληθινὴν ἔννοιάν του, ὡς πιστὴ ἔκφρασις τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας. Ἡ Ἀνθὴ ἐγνώριζε τοῦτο, ἀπελπισία τὴν κατέλαβεν εὐθύς καὶ ἦτο ἐτοιμὴ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ κλαύσῃ. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ κάμῃ βῆμα δύο χεῖρες τὴν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ φίλημα ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ μετώπου της.

— Νύφη ποῦ θὰ σοῦ γένη, ἔ!...

Ὁ γέρον ἐμπορος κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὴν θυγατέρα του ἐπεδείκνυεν αὐτὴν πρὸς τὸν Νικολόν μετὰ τινος ὑπερηφανεῖας κ' ἐγωῖσμοῦ, ὅπως ἔπραττεν ὅτε ἐδείκνυε τὸ ἐμπόρευμά του εἰς κανένα ἀγοραστήν. Ὁ παλαιὸς ὑπὲρτης ἵστατο χάσκων, μὲ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους μετ' ὀρέξεως ἐπὶ τῆς παρθένου ὡς ἐπὶ θηράματος. Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, πῶς νὰ φερθῇ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τῆς νέας θέσεώς του, ὡς γαμβρὸς κεκηρυγμένος τοῦ ἀφέντη του. Ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἤρμοζε νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς ν' ἀποθέσῃ φίλημα ἐπὶ τῆς μελλούσης γυναικὸς του. Βέβαια ἔπρεπε πῶς τὴν φιλεῖ τὰχα ὁ ἀφέντης του. Αὐτὸς ἦτο ὁ γαμβρὸς καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ γυναῖκά του!... Καὶ ἀποφασίσας ἐβάδισε πρὸς τὴν παρθένον μὲ τὴν φρικίαν ἐκείνην τῆς προσδοκίας τοῦ φιλήματος, μὲ τὴν ταραχὴν τῶν πρωτοπειρῶν ἐραστῶν. Πλὴν τὸ φίλημα ἔμεινεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Νικολοῦ. Ἡ κόρη ἐλευθερωθεῖσα τῶν πατρικῶν χειρῶν, ἔρριψεν ὀργίλον βλέμμα εἰς τὸν ἀτυχῆ νυμφίον κ' ἔφυγε μακρὰν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ κεντητὴ ἀνδρομίδα ἠπλοῦτο ἀμελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας Στριμμένου. Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον ἐτέθη ὑπὸ τῆς Ἀνθῆς καὶ πᾶν ἄλλο, μίαν σινδόνη λό-

γου χάρι μ' ἓνα κόμβον εἰς τὸ μέσον, ἐν χρωματιστὸν μαντήλι δεδεμένον ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ, ἀλλ' οἱ διαβάται κ' αἱ γειτόνισσαι ἐτίθεντο εἰς πειρασμὸν διὰ τοῦτο καὶ θὰ ἐβασανίζοντο μέχρις οὐ ἀνακαλύψουν τὴν αἰτίαν. Ἐνας κόμβος τόσος δ' αἰς τὸ σινδόνι! ἄ, κατὶ τρέχει ἀφεύκτως... Διὰ τὴν ἀνδρομίδα ὅμως ἐγνώριζον ὅλοι ὅτι ἦτο τὸ ἀγαπητὸν κατόρθωμα τῆς παρθένου· ὅτι ἐπὶ ἐξάμηνον εἰργάσθη ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ σηκώσῃ κεφάλι, μετὰ φιλοπονίας καὶ ζήλου, κ' ἐκέντησε διὰ πολυχρῶμων νημάτων πτηνὰ καὶ ἰχθῦς ἐπὶ διατακτικῶν οὐρανοῦ, μετὰ λεπτοτέχνου ἀβρότητας, ὥστε νὰ εἶνε αὕτη τὸ καλλίτερον τῶν προικῶν της. Δὲν θὰ εἶχον λοιπὸν ἄλλο τι νὰ τὴν κατηγορήσουν εἰμὴ ὅτι εἶνε ἐπιδεικτικὴ.

— Κἄθε τρεῖς καὶ λίγο, μάς τὴν κρεμᾶ τὰχα νὰ ἰδοῦμε τὴν προκοπὴ της!...

Ἄλλ' ἀπ' αὐτὰ ἄς λέγουν ὅσα θέλουν. Τὴν ἀλήθειαν νὰ μὴ λέγουν ἐνδιέφερε τὴν λυγερὴν. Νὰ μὴν ἤξεύρουν δηλαδὴ ὅτι ἡ ἀνδρομίδα ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὸ πολυχρῶμον ζωηρὸν μαλλίον ἐσπινθηροβόλει μέχρις ἀποτυφλώσεως ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐμαρτύρει εἰς τὸν Γεώργιον Βρανᾶν τὴν ἀγωνίαν της, τὴν σπουδὴν της ἵνα ἴδῃ αὐτὸν καὶ τῷ ὀμιλήσῃ.

Δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ἀκόμη «*Νέα ἀρθοδέσμη*» κ' αἱ λυγεραὶ τῶν χωρίων ἠγνοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθῶν. Δὲν μετεχειρίζοντο τὸ σκόροdon διὰ νὰ εἶπουν εἰς τὸν ἐραστήν των: «*Ἐχεις ὀφθαλμοὺς βασκαρίας*» οὔτε τὸν μενεξέν: «*Αἰσχύνομαι γὰρ σοὶ φανερώσω τὸν ἔρωτά μου*» οὔτε τὸ κρόμμυον: «*Ὅταν σὲ ἐρθουοῦμαι ἀναστράζω, ἄ!*... οὔτε τὸν στάχυν ἵνα ὡς ἐμπορος τῶν αἰσθημάτων ἀποτεῖνουν πρῶτον εἰς αὐτὸν τὴν ἐρώτησιν: *Εἶσαι πλούσιος*; Αἱ συνεννόσεις αὐτῶν, σπάνιαι ἄλλως τε, διότι ἡ αὐστηρὰ ἠθικὴ ἐθεώρει ὡς καταισχύνῃ τὸν ἔρωτα, διεξήγοντο εἰς τὰς κοινὰς συναθροίσεις διὰ τῶν βλεμμάτων, ἱκανῶν παρὰ πᾶν ἄλλο μέσον νὰ ἐκφράσουν τὰ ἀγνά αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, τὰ ὁποῖα ἔτρεφον. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως ἂν ὑπῆρχε ἄμεσος ἀνάγκη συνεννόσεως, ἂν ἀπειλουμένη καταστροφὴ ἔρωτος πολυετοῦς ἠνάγκαζε τὰς παρθένους νὰ ἐξέλθουν τῆς αὐστηρᾶς ἐπιφυλακτικότητος, δὲν ἔλειπον καὶ αἱ μαντατοφόροι, αἱ γραῖαι αἱ παμπόνηροι ἢ τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀτινα πολλάκις δι' ἀφελῶν φελλισμάτων μετέφερον τὰ διάπυρα αἰσθήματα των εἰς τοὺς λεβέντας. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ τὸ βεργολύγισμα, ὁ ἀκκισμὸς, ὁ ἠμικλειστος ὀφθαλμὸς εἰς τὸν δρόμον, εἴτε ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη διατάξις τῆς οἰκίας, ἦσαν ἀρκετὰ μέσα συνεννόσεως διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἡ κεντητὴ ἀνδρομίδα τῆς Ἀνθῆς ἀπὸ ἀρκετοῦ καιροῦ ἐχρησίμευεν ὡς εὐγλωττος διερμηνεὺς εἰς τὸν Γεώργιον Βρανᾶν. Αἱ θλίψεις εἴτε αἱ χαραὶ τῆς λυγερῆς, οἱ φόβοι εἴτε αἱ ἐπείγουσαι

ἀποφάσεις της, ἐσημειοῦντο εἰς τὰς πτυχὰς αὐτῆς καὶ ἔφθανον μέχρι τοῦ νεανίου, ὅστις τὴν ἡμέραν δι' ἐνὸς βλέμματος, εἶτε τὴν νύκτα δι' ἐνὸς διστιχοῦ, ἀφελῶς δῆθεν εἰς τραγοῦδι ψαλλομένου, καὶ κἄποτε ναί, ὑπὸ τὸν ζῶφον τῆς νυκτός, ὑπὸ τὴν βραδείαν τῆς κλιμακὸς σκιάν, ἐν ἀγγελικῇ ἐκστάσει καὶ ἀθῶφ ἑνθουσιασμῶ τὰ ἐδιόρθωνεν ὄλα Πλὴν αὐτὸ πῶς νὰ διορθωθῆ αὐτό, πῶς νὰ ἀποσοβηθῆ ὁ κίνδυνος ὁ μέγας, ὅστις ἠπειλεῖ ἤδη τοὺς δύο ἐραστάς; Ἡ Ἀνθὴ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο εἰς ἀδιάκοπον ταραχὴν. Οἰανδῆποτε ἐργασίαν καὶ ἂν ἀνελάμβανε ἦτο ἀνίκανος νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας. Δύο τρεῖς βελονιῆς εἰς τὸ κέντημά της, δύο τρεῖς σαρωματιῆς εἰς τὴν οἰκίαν καὶ πάλιν ἔτρεχεν εἰς τὸ παραθυρον καὶ ἐπεσκόπει μὴ που φανῆ ὁ ἀγκυπημένος της. Καὶ πάλιν ἡ ἀνησυχία καὶ πάλιν ὁ δισταγμὸς κατεβασάνιζε τὴν ψυχὴν τῆς λυγερῆς. Ὅτ' περάσῃ — δὲν θὰ περάσῃ. Ναί, δὲν θὰ περάσῃ νὰ τὴν ἴδῃ σήμερον ὁ Γεώργιος ἐκ πείσματος, διότι χθὲς δὲν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν του. Ὡ, τὸν εἶδεν αὐτὴ πῶς ὠργίσθη! ἔφρατζετο ὑποῖαν φοβεράν ἐκφρασιν προσέλαβεν ἡ ὄψις του καὶ ὑποῖαν ὀδύνην τὸ βλέμμα του ἐνῶ ἀπῆρχετο. Σπανίως εἶδεν αὐτὸν κατὰ τὸ πολυχρόνιον διάστημα τοῦ ἔρωτός των ὠργισμένον, ἀλλ' ὅσάκις τὸν εἶδεν, ἐνεθυμείτο μετὰ ῥίγους ὅτι ἔχουσε πολλὰ δάκρυα, πάρα πολλὰ δάκρυα μετανοίας ἢ ἀτυχῆς λυγερῆς. Ὅχι δὲν θὰ περάσῃ! . .

Πλὴν ἐπέρασε ναί. Περὶ τὸ ἀπομεσήμερον ὁ Βρανᾶς ἐπέρασε κάτω τῆς οἰκίας βραδέως βαίνων, κατηγῆς, μὲ κεφαλὴν κύπτουσαν ὡς νὰ ἐμέτρει τὰς διαστάσεις τῶν ὑποδημάτων του. Ἡ λυγερὴ περιχαρῆς ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐκρεμάσθη σχεδὸν ὅλη ἐξω καὶ ἐφώναζεν, ἀποτεινομένη δῆθεν εἰς τὴν ἀποῦσαν παιδίσκην:

— Μωρὴ Γκόλφω! . . . κάμε, μωρὴ, γλήγορα καὶ ἔχουμε νὰ πάμε εἰς τὸ πηγάδι! . . .

Ὁ Βρανᾶς δὲν ἐκινήθη, δὲν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς νὰ ἀτενίσῃ τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπον ὅπερ μετὰ φόβου καὶ ἀφοσιώσεως τὸν προέβλεπεν, δὲν ἔκαμε κανέν κίνημα παραδοχῆς ἢ ἀποποιήσεως εἰς τοὺς λόγους τῆς λυγερῆς ἀλλὰ παρῆλθε, ἐξακολουθῶν νὰ μετρᾷ τὰς διαστάσεις τῶν ὑποδημάτων του. . . . Ὡ, ἦτο φοβερὰ ὠργισμένος! . . .

Καὶ ἤδη εἰς τὴν ταιαύτην τοῦ Βρανᾶ εἰκόνα ὠφείλετο κατὰ μέγα μέρος ἡ κατῆφεια καὶ ἡ ταραχὴ τῆς λυγερῆς. Ἡῦχετο ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ Καλὸ πηγάδι νὰ εὔρῃ ὀλίγας γυναικας, νὰ μείνῃ τελευταία καὶ μόνη ἐκεῖ διὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῆ, εἰς τὴν μετὰ τοῦ Γεωργίου συνάντησίν της. Ἀποῦ ὅμως εἶδε τόσον πλῆθος συνηγμένον ἀκόμη, κατελήσθη ὑπὸ ἀθυμίας. Ὅλα στραβά λοιπὸν πηγαίνουν! . . Ἐπλησίασεν ἀργὰ εἰς τὸ

πηγάδι, ἀπέθηκεν εἰς μίαν ἄκραν τὰς ὑδρίας καὶ ἀδιάφορον εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνὰς τῶν ὑδρευομένων, ἀνέμενε τὸ βλέμμα πλανῶσα ρεμβῶδες ἐν τῇ σκιαγωγίᾳ τῆς ἀμπελοφύτου πεδιάδος. Ὅποια μελαγχολία εἰς τὴν φύσιν πέριξ. Ὑπέθετε κανεὶς ὅτι ἦτο πιστὴ εἰκόνα τῶν θλιβερῶν συναίσθημάτων τῆς παρθένου. Κάτω, πρὸς τὴν θάλασσαν, ὑπωχρος οὐρανὸς μὲ ἀνταυγείας κοκκινωπὸς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς τζανφές ἔπάνω πρὸς τὰ βουναὶ τῆς ἀνατολῆς οὐρανὸς βαθυγαλανὸς μὲ ὀλίγους ἀστέρας καὶ πρὸς τὴν δύσιν μίγμα λευκοπρασίνου καὶ ἀργυροῦ αἰθέρος φωτεινοῦ στίλβοντος, μέσῳ τοῦ ἠπείρου ἐλούετο μέγας λαμποκοπῶν ἀποσπερίτης. Ἡ γαλήνη αὕτη τοῦ αἰθέρος ἐκούραζε τὴν λυγερὴν καὶ σικαὶ τῶν πτηνῶν ἰπταμένων εἰς τὰς φωλεὰς των ἐσημειοῦντο μαῦραι, ὡς πένθιμοι στοχασμοὶ εἰς τὸ βλέμμα της. Αἱ ἀγριάμπελοι κατερχόμενοι εἰς ξανθὰς περιπλοκάδας ἀπὸ τῶν ἀγριελαιῶν πρὸς τὰς βάτους καὶ βᾶτοι αὐταὶ αἱ διανθεῖς καὶ μεγάλαι, αἵτινες περιέφρασσον δίκην χλοεῖᾶς φωλεᾶς τὸ Καλὸ πηγάδι, τὰ ἐπὶ τοῦ αὐλάκος νανοφυῆ χόρτα καὶ κάρδαμα καὶ οἱ ἐρυθροὶ κῶνοι τοῦ ἀραβοσίτου πλέοντες εἰς τὰ θολὰ νερά τὸ χόρτον τὸ σμαραγδοῦν κατὰ δισκάρια περὶ τὸν ἄλωνα καὶ τὰ βελουδίνα φύλλα τῆς κυκλαμιᾶς, μόλις προέχοντα εἰς τὰς σχισμάδας τῶν πετρῶν ναί, ὄλα δὲν ἔκλαιον εἰμὴ τὴν θλιβεράν τυχὴν τοῦ ἔρωτός της, αὐτὴν τὴν μοῖραν της. . . Ἡ καῦμένη ἡ λυγερὴ ἄδικα ποῦ θὰ χαθῆ! . . . Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν τῆς συμπαθείας τῶν ἀψύχων καὶ εὐτελῶν πραγμάτων πρὸς αὐτὴν ἡ Ἀνθὴ εἶπε περισσώτερον συνεκινεῖτο, ἤσθανετο τὴν καρδίαν της συντριβομένην, εἶχε διαθεσιν νὰ κλαύσῃ!

— Ἐλα γιόμισε τώρα νὰ πάμε καὶ θὰ μᾶς μαλώσῃ ἡ κυρά! . .

Ἡ Ἀνθὴ συνῆλθεν. Ἦτο μόνη, μετὰ τῆς παιδίσκης, ἥτις τὴν ἐβίαζε νὰ ὑδρευθῶσι καὶ νὰ ἀπέλθουν. Ἡ λυγερὴ ἔσπευσεν, ἀνέβη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ πηγαδίου καὶ μετὰ ταχύτητος ἀνέλκουσα καὶ καθέλκουσα τὸν σίκλον ἐγένισε τὰς ὑδρίας. Ἦρχισεν ἤδη ν' ἀδημονῆ διότι ὁ Γεώργιος δὲν ἐφαίνετο. Ἐσυλλογίζετο μετὰ φόβου μήπως ὁ Βρανᾶς κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του καὶ δὲν ἔλθῃ νὰ τὴν συναντήσῃ. Τώρα ὅτε εἶχον ὅλην τὴν ἀνάγκην τῆς συμπνοίας καὶ ἀγαπῆς των διὰ νὰ σκεφθοῦν ἐκ συμφώνου καὶ ἀπομακρύνουν τὴν συμφορὰν, τώρα εὐρέθη καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε χολιασμένος. Ἀχ, καλὰ τὴν λέγουν τὴν ἀγάπην ψυχοβγάλτραν! . .

Ἡ λυγερὴ παρέβαλλε μετὰ θλίψεως τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς της τὴν ὑποῖαν εἶχε πρὶν ἀγάπῃ μετὰ τὸ καθημερινὸν ἤδη βᾶσανον. Τί καλὰ ἦτο τότε ἀφελῆς, ἀπονήρευτος καὶ ἀγνή δίχως φόβους, δίχως σκέψεις, χωρὶς ὄνειρα τὴν νύκτα, χωρὶς μεριμνας τὴν ἡμέραν! Ἡ ἀγάπη της ἡ-

πλοῦτο τότε κ' ἐμερίζετο εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς, εἰς τὰ ἄνθη καὶ τὰς φίλας τῆς, εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια· τὴν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλησμώνησεν, ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀπέσυρε τὴν ἀγάπην τῆς καὶ τὴν συνεκέντρωσεν ὅλην εἰς ἓνα καὶ μόνον ἄνθρωπον. Τότε ἡ ἀγάπη τῆς ἦτο ἐλαφρὰ καὶ εὐθυμος ὡς δρόσος μαργαριτωδῆς εἰς ὅλα τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιάς, ἐνῶ τὴν ἔπεκαθήτο βαρεῖα καὶ ὀγκώδης ἐπὶ

τῆς καρδίας τῆς ὡς μολύβι καὶ τὴν κατέβληθε, καὶ τὴν ἐλυποφύχει... Καὶ μὴπως τοῦλάχιστον εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐκέρδιζεν ἐπὶ τέλος τὴν ἀγάπην τῆς. "Ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐφαίνοντο ὅτι συνεμάχησαν ἐναντίον τοῦ πόθου τῆς αὐτοῦ. Καὶ ὁ Βρανᾶς αὐτὸς ἀκόμη συνεμαχεί ἐναντίον τῆς. Ἰδοὺ ὅτι δὲν ἤρχετο παρὰ τὴν ἄφινε μόνην ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον...

"Ἐπεται συνέχεια"

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριδῶν

Συνέχεια· ἴδη σελ. 359

Ὄτως οἱ ἀστέρες, οἱ ἥλιοι, οἱ πλανῆται, οἱ κόσμοι, οἱ κομήται, οἱ διχίττοντες οἱ οὐρανολίθοι καὶ ἐν γένει πάντα τ' ἀποτελοῦντα τὸ ἄπειρον σύμπαν σώματα στηρίζονται οὐχὶ ἐπὶ βάσεων στερεῶν, ὡς ἐφαίνετο ἀπαιτούσα ἡ πρώτη παιδαριώδης ἀντίληψις τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀόρατων καὶ ἀύλων δυνάμεων τῶν διεπουσῶν τὰς κινήσεις τῶν. Τὰ δισεκατομμύρια αὐτὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων ἔχουσι τὰς οἰκειὰς ἕκαστον κινήσεις ἐξ αἰτίας τῆς στασιμότητος καὶ στηρίζονται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ διὰ μέσου τοῦ ἀποχωρίζοντος αὐτὰ κενοῦ. Ὁ νοῦς ὅστις ἤθελε δυνηθῆ ν' ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τῆς ιδέας τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος, θὰ ἔβλεπε τὴν Γῆν, τοὺς πλανήτας, τὸν Ἥλιον, τοὺς ἀστέρας καταπίπτοντας βροχηδὸν ἐκ τοῦ ἀτέρμονος οὐρανοῦ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ὡς σταγόνας παραφερομένης ὑπὸ τοῦ στροβίλου τεραστίου θυέλλης καὶ προσελκυομένης οὐχὶ ὑπὸ τινος βάσεως, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἑλξείως ἕκαστης καὶ ὅλων. Ἐκάστη τῶν κοσμικῶν αὐτῶν ὀρνίδων, ἕκαστος τῶν κόσμων αὐτῶν, ἕκαστος αὐτῶν τῶν ἡλίων φέρεται μετὰ ταχύτητος τοιαύτης, ὥστε ἡ ταχύτης τῶν σφαιρῶν τῶν τηλεβόλων εἶνε ἀπέναντί τῆς σχετικῶς ἀκίνησια· διατρέχει ὄχι ἕκατὸν, οὔτε πεντακόσια, οὔτε χίλια μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, ἀλλὰ δέκα χιλιάδας, εἴκοσι χιλιάδας, πενήκοντα χιλιάδας, ἕκατὸν χιλιάδας καὶ προσέτι διακοσίας ἢ τριακοσίας χιλιάδας μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον!

Πῶς δὲν συμβαίνουσι συγκρούσεις ἐν τῷ μέσῳ τοιούτων κινήσεων; Ἰσως συμβαίνουσιν οἱ «πρόσκαυροι ἀστέρες» οἵτινες φαίνονται ἀναγεννώμενοι ἐκ τῆς τέφρας τῶν αὐτῶ ὑποδηλοῦσιν. Ἄλλ' αἱ συγκρούσεις εἶνε ἀληθεῖς· ὅτι δυσκολώτατα δύνανται νὰ συμβῶσιν διότι ὁ κενὸς χώρος εἶνε ἀπέραντος σχετικῶς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ διότι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ κίνησις ὑφ' ἧς ἕκαστον σῶμα ζωογονεῖται τὸ ἐμποδίζει νὰ ὑποστῇ παθητικῶς τὴν ἑλξίν ἐτέρου σώματος καὶ νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Τῆρεῖ τὴν

ιδίαν κίνησιν ἧτις δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ καὶ περιφέρεται περίξ τῆς ἐλκούςης αὐτὸ ἐστίας ὡς χρυσαλὶς προσελκυομένη ὑπὸ τῆς φλογός, ἀλλὰ μὴ καιομένη. Ἄλλως δὲ τὰ κινήματα ταῦτα δὲν εἶνε ἀπολύτως ταχέα.

Εἶνε ἀληθές ὅτι πάντα τὰ σώματα τρέχουσιν. Ἰπτανται, πίπτουσι, κυλίουται διὰ τοῦ κενοῦ ἀλλ' εἰς τοιαύτας ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις, ὥστε τὰ πάντα φαίνονται ἡσυχάζοντα. Ἄν θελήσωμεν νὰ τοποθετήσωμεν ἐν χώρῳ ἔχοντι τὰς διαστάσεις τῆς πόλεως τῶν Παρισίων τοὺς ἀστέρας ὧν ἡ ἀπόστασις κατεμετρήθη μέχρι σήμερον, ὁ ἐγγύτατα κείμενος ἀστὴρ θὰ ἐτοποθεῖτο εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Ἥλιου, ἀφ' οὗ ἡ Γῆ θ' ἀπέιχε μολὶς ἐν ὑφεκατόμετρον, ὁ Ζεὺς πέντε ὑφεκατόμετρα καὶ ὁ Ποσειδῶν τριάκοντα. Ὁ 61ος ἀστὴρ τοῦ Κύκνου θ' ἀπέιχε 4 χιλιομέτρα, ὁ Σείριος 10 χιλιομέτρα, ὁ πολικὸς ἀστὴρ 27 χιλιομέτρα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἡ δὲ ἀπειροπληθὴς πλειονότης τῶν ἀστέρων θὰ εὐρίσκετο πέραν τοῦ νομοῦ τοῦ Σηκουάνα. Ἐὰν ζωογονήσωμεν ὅλα ταῦτα τὰ σώματα διὰ τῶν σχετικῶν εἰς ἕκαστον κινήσεων, ἡ Γῆ θὰ ἔδῃ πάντα ἐν ἔτος ὅπως διανύσῃ τὴν τροχίαν τῆς, τὴν ἔχουσαν ἀκτῖνα ἐνὸς ὑφεκατομέτρου, ὁ Ζεὺς θὰ ἐχρειάζετο δώδεκα ἔτη ὅπως διατρέξῃ τὴν ἰδικὴν του ἐκ πέντε ὑφεκατομέτρων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἕκατὸν ἐξήκοντα πέντε ἔτη. Αἱ ἴδιαι κινήσεις τοῦ Ἥλιου καὶ τῶν ἀστέρων θὰ εἶχον τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν. Δηλαδή τὰ πάντα, ἔστω καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρατητούμενα, θὰ ἐφαίνοντο ἡσυχάζοντα. Ἡ Οὐρανία βασιλεύει ἤρεμος καὶ γαληνιαία εἰς τὸ ἀπέραντον σύμπαν.

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀστέρου σύμπαντος εἶνε ἡ ἀπεικόνισις τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν σωμάτων, ἄτινα καλοῦμεν ὕλικα. Πᾶν ὀργανικὸν ἢ ἀνόργανον σῶμα, ἄνθρωπος, ζῷον, φυτὸν, λίθος, σίδηρος, ὀρείχαλκος σύγκειται ἐκ μορίων διαρκῶς κινουμένων καὶ μὴ ἐφαπτομένων. Ἐκαστον τῶν ἀτόμων αὐτῶν εἶνε ἀπειρῶς μικρὸν καὶ ἀόρατον οὐ μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οὐ μόνον εἰς τὸ μι-